

[Margrete Auken]

dér gælder internationale love og forskrifter, og dér er der ingen diskussion: disse stoffer må ikke dumpes, uanset undersøgelse eller ej. Det er også dansk dumpningspolitik, at vi ikke først skal bevise, at naturen tager skade, før vi griber ind. Nej, vi siger: i dumpningspolitikken skal tvivlen komme naturen til gode. Det prøver vi i hvert fald på. Vi ville ikke kunne komme igennem med nogen dumpningsforbud i hele verden, hvis den regel skulle gå den anden vej. Jeg ved det fra et temmelig langvarigt arbejde med titandioxiddumpningerne, men også fra dumpningerne af lav- og mellemlradioaktivt affald.

På ét punkt vil jeg meget gerne have at forsvarsministeren vil bruge den internationale hjælp, der tilbydes. Meget tyder på, at tyskerne har været yderst beredvillige, og ét sted har forsvarsministeren – jeg var lige ved at sige: er kommet for skade – fortalt os, at de er klar med planer om transportformer, som ikke indebærer evakuering. Jeg citerer fra et svar til forsvarsudvalget, bilag 4 fra 3. oktober 1985, nederst s. 5:

»Det er endvidere oplyst« – altså fra Münster – »at anskaffelsen af en eksplosionsikker container« – så står der i parentes: som for atombrændselselementer. Det er lidt mærkeligt, for de skal jo være stødsikre – »er på tale i Tyskland, således at evakuering langs transportruten kan undgås.«

Der er altså god hjælp at hente, når man ikke kan finde ud af det selv hjemme i forsvarsministeriet.

Sønderby (V):

Jeg beklager, at debatten skal forlænges lidt, men vi har god tid, siger formanden. Når de to forslagsstillere skal bruge så meget tid, er vi andre også nødt til at bruge lidt tid. Jeg må nok give forsvarsministeren ret, men selvfølgelig er det sjældent, at de to forespørgere har mulighed for at diskutere med forsvaret og kritisere forsvaret, og derfor vil man selvfølgelig benytte denne lejlighed til at kritisere forsvaret helt dernel, hvor peberet gror.

Der har ikke været én eneste bemærkning fra forespørgerne om, som jeg nævnte i min indledning, at forsvaret har hjulpet og klaret de her problemer i en lang årrække, uden at der har været lovgivning eller noget om det. Jeg ved nok, at man fra de to partiers side

ikke har ret meget tilovers for forsvaret, men i en situation, hvor forsvaret hjælper miljøet, burde de i hvert fald have lidt plads til at rose, at der i en årrække har været lavet en masse. Det sidste år mener man altså at det hele er gået grassat, da er der ikke blevet lavet noget. Det synes jeg nok jeg vil sige.

Det er ikke noget nyt, at fru Margrete Auken elsker at lave skrækkampagner. Vi har jo også haft forespørgsler og diskussioner her om Barsebäck. Dér er det mennesker, fru Margrete Auken skal forsvare. Her er det ligegyldigt med mennesker. Det er lige meget med forsvarets folk. Det er lige meget med de bornholmere, hvor man skal slippe det hele ind. Fru Margrete Auken kan bare tage til Bornholm og diskutere det med dem derovre. Det er ligesom om det kun er for diskussionens skyld, man har lavet det her, men det er selvfølgelig da også tilladt.

Fru Margrete Auken sagde, at miljøministeren er i en temmelig håbløs situation. Det synes jeg da ikke miljøministeren er. Det har de foregående miljøministre været i en årrække, for de har overhovedet ikke gjort noget ved det.

Denne miljøminister har sammen med forsvarsministeren taget fat på problemerne og er ved at løse dem, og derfor synes jeg, man i stedet for at skælde ud skulle sige, at vi er på rette vej, men det vil man ikke acceptere. Danmark blamerer sig – jeg ved ikke, hvad det er for udtryk, der er brugt i denne debat. Jeg synes, at vi på mange områder, bl.a. på miljøområdet, er foran de andre lande i vores nærhed, og derfor skulle man være glad.

Til sidst sagde fru Margrete Auken, at bornholmerne bliver forsvarsministerens gidsel. Nej, hvem er det, bornholmerne bliver gidsel for? Det er forslagsstillerne til den dagsorden, vi i morgen skal vedtage. Det er bornholmerne, der bliver gidsel, for dér vedtager man noget, man ikke har mulighed for at klare på så kort en tid.

Jeg fik ros fra fru Lone Dybkjær fra det radikale venstre, der gav mig ret i, at man skulle have taget fat på de her problemer for længst. Hvad er det så, man gør? Jeg beklager, at fru Lone Dybkjær er med til det. Man siger, at folketinget opfordrer regeringen til hurtigst muligt og senest den 1. marts 1986 – det vil sige om ca. 2 måneder – at have alle de ting på plads, samtidig med at fru Lone Dybkjær beklager, at man ikke har taget fat